

Próza - Hraščatá

1. Jana Andrijková	- Giraltovice
2. Dávid Lázar	- Košice
3. Lívia Lezová	- Dubnica
3. Linda Redlingová	- Banská Bystrica
ČU: Samuel Turanec	- Turany
ČU: Marián Gábel	- Dubnica

Próza - Hrášky

1. Mária Digoňová, HrDr.	- Giraltovice
2. Soňa Mládková	- Dubnica
3. Gabriela Šestáková	- Giraltovice
ČU: Timotej Filípek	- Dubnica

Próza - Hrachy

1. Jozef Michal Mintal	- Martin
ČU: Matúš Hliboký, HrDr.	- Giraltovice

Próza - Staré struky

1. Marek Velebný	- Plzeň
ČU: Dáša Illyová, HrDr.	- Ilava

PowerPointová prezentácia**Hraščatá a Hrášky**

1. Svetlana Ištvánová	- Muráň
ČU: Martin Kolesár	- Michalovce

Vševed roka 2008

Lukáš Počatko – Michalovce - *Hraškadlo*

Cena riaditeľky SZŠ BellAmos

Alexandra Husová - Dubové/ Budíš

Poézia – Hraščatá

1. Soňa Čičmancová	- Prievidza
2. Marek Florek	- Turany
3. Adriana Ďuranová	- Beluša
ČU: Katka Mellová	- Prievidza
ČU: Lenka Búchalová	- Vrútky

Poézia – Hrášky

1. Michaela Floreková	- Vitanová
2. Karol Holba	- Dubnica
ČU: Lukáš Kopačka	- Dubnica

Poézia – Hrachy

1. Nikoleta Wechterová	- Modra
ČU: Miroslava Novosedláková	- Kežmarok

Poézia – Staré struky

1. Martina Košecká	- Senec
2. Ján Račko	- Smilno

Výtvarné práce - Púpätka

1. Elenka Karafová	- Poprad
2. Paulínka Barillová	- Poprad
3. Miroslava Mikulová	- Skalité-Kudlov
ČU: Bibiana Majherová	- Bystré

Výtvarné práce - Hraškulčatá

1. Tatiana Kantorková	- Kežmarok
2. Evka Schlimbachová	- Humenné
3. Filip Hano	- Lučenec
ČU: Lenka Belcaková	- Humenné

Cena za kolekcie prác

ZŠ Dargovských hrdinov	-Humenné
ŠZŠ internátna	- Ždaňa

Súťaž Janko Hraško ešte žije... pomohli zrealizovať

Súkromná základná škola
BellAmos.sk
www.
Východná 18, MARTIN

mädokýš

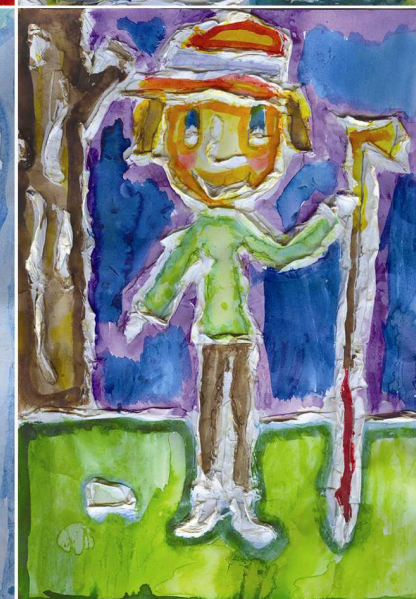
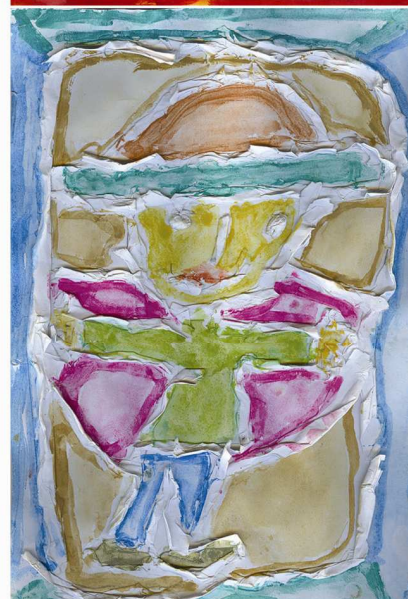
literárny klub

Redakčná rada: Mathej a literárny klub Mädokýš, mathej@seznam.cz, medokys@seznam.cz, ICQ: 225-199-463
Internetová stránka literárneho klubu Mädokýš: <http://www.medokys.szm.sk>
Internetová stránka Súkromnej základnej školy BellAmos Martin: <http://www.bellamos.sk>
Internetová stránka súťaže Janko Hraško ešte žije... : <http://www.jankohrascko.host.sk>

mädokýš

Literárna revue literárneho klubu Mädokýš v Martine

Zborník víťazných prác literárno - výtvarnej súťaže

JANKO HRAŠKO EŠTE ŽIJE 2008

Do pozornosti sa dáva...**Str. 1 – Titulná strana**

Štyri práce zo ZŠ Dargovských hrdinov Humenné od autorov – zhora zľava – Zuzana Bubnasová, Katka Lečáková, Gabriela Havrilčáková a Le Thi Thuy Mai.

Str. 2 – 3 – Vítame vás

Príhovory Jana Cigera z Mädokýša – profesora hraškologie a pani riaditeľky SZŠ BellAmos Anny Thomkovej. Nájdete tu i Správu o súťaži.

4 – 7 – Víťazné práce z poézie

Hráščatá – S. Čičmancová, M. Florek, L. Búchalová, A. Ďuranová, K. Mellová; **Hrášky** – M. Floreková, K. Holba, L. Kopačka; **Hracy** – M. Novosedláková, N. Wechterová; **Staré struky** – M. Košecká, J. Račko.

Str. 8 – 12 - Próza - Hráščatá

Vítazné práce v kategórii Hráščatá – Jana Andrejková, Dávid Lázar, Lívia Lezová, Linda Redlingová, Samuel Turanec, Marián Gábel.

Str. 9 – Víťazná práca Vševed roka

Fotografia víťaznej práce Vševed roka od Lukáša Počatku – Hraškadlo.

Str. 9 – Cena riaditeľky BellAmos

Koláž od Alexandry Husovej.

Str. 10 – 15 - Próza Hrášky

Ocenené práce v kategórii Hrášky – Mária Digoňová, Soňa Mládková, Gabriela Šestáková, Timotej Filípek.

Str. 16 – 18 Próza Hracy

Vítazné práce v kategórii – Hracy – Jozef Michal Mintál, Matúš Hliboký.

Str. 18 - 19 – Próza Staré struky

Ocenené práce v kategórii Staré struky – Marek Velebný, Dáša Illyová.

Str. 20 – 21 – Výtvarné práce

Náhľady víťazných výtvarných prác, autori: Elenka Karaťová, Paulínka Barillová, Miroslava Mikulová, Bibiana Majherová, Tatiana Kantorková, Evka Schlimbachová, Filip Hano, Lenka Belcaková.

Str. 22 - 23 – Slová porotcov

Hodnotenie súťaže slovami porotcov – Martina Füllopa, Zuzky Vavákovéj, Matheja Thomku, Zuzky Herbrychovej a Petra Piatka.

Str. 24 – Výsledková listina**Tak, a opäť sme vo finále**

Vždy, keď vyhlásime nový ročník súťaže Janko Hraško ešte žije..., zmocní sa ma napätie a očakávanie. No, je mi jasné, tento rozprávkový človečik je absolútne nezničiteľný, otázka je ale postavená tak, že koľkí jeho priaznivci mu budú pomáhať, koľkí ho budú vidieť všade, koľkí ho budú mať radi. Sklamany som nebol nikdy, lebo aj v presile rozprávkových hrdinov z dovozu, tých dávnych i súčasných kovových, kozmických, čarodejných, ten náš turčiansky malikán je veľmi úspešný.

Budúci bakalári a magistri o ňom píšú, ako žije, ako myslí, ako sa hrá, akých má priateľov. Tí najmenší jeho stály príbeh kreslia a maľujú, tí najzručnejší súťažia, kto bude lepší Vševed.

Asi štyri roky stará myšlienka zapustila korene poriadne hlboko. Veď dnes je na svete katedra hraškologie, Múzeum Janka Hraška, jediné na svete, muzikál Janko Hraško, pesničky, promócie, stretnutia a literárne dielne s deťmi na školách. Nesmierne šťastný budem udeľovať prvé doktoráty hraškologie (HrDr.), ale s rovnakou radosťou a láskou aj tituly magistrov a magisteriek a tí súťažiaci, ktorí prídu na vyhodnotenie, dostanú z mojich rúk bakalárske diplomy.

Veľmi ma teší aj skutočnosť, že po niekdajšom zháňaní peňazí a cien z rôznych zdrojov teraz nás významne podporil grant od spoločnosti Orange.

Za to patrí obrovská vďaka nielen tvorcom projektu Zuzke Vavákovéj a Anke Thomkovej, ale aj práve tejto spoločnosti – najväčšiemu mobilnému operátorovi na Slovensku za podporu takýchto projektov.

Chcem sa poďakovať aj všetkým členom poroty súťaže, v tomto ročníku sme sa pri hodnotení veľmi vzácné zhodovali.

Nemôžem zabudnúť na našich priateľov „bellamosákov“, keď v ich škole je naozajstné údolie štebotavého Turca a Jankovi Hraškovi to tam nesmierne prištané.

A pani učiteľka Darja Čerpáková je pre Janka Hraška stopercentná krstná mama. Ďakujem.....

*Váš Jano Ciger z Mädokýša,
samozaný profesor hraškologie*

Powerpointové prezentácie

Nuž, byť porotcom je veľmi ťažké. A byť porotcom a vybrať z mála veľa je ešte ťažšie. Napriek tomu som sa na svoju úlohu tešila.

Práce prichádzali... a ja som smutne zisťovala, že v nich Janko Hraško neputuje po Slovensku, nehľadá kamarátov. Autori prezentácií namáhavo hľadali Janka Hraška vo svojich príbuzných, v autoroch regiónu. Áno, mnohé práce boli technicky kvalitné, ale bohužiaľ, často „mimotematické“. Ako povedal jeden hraškokolega, téma bola „znásilnená“.

Oplatilo sa však čakať. Spolu so „strateným“ lietadlielkom priletelo i CD s názvom Ponad Slovensko. Hoci technicky možno nie práve najkvalitnejšiu, ale osvieženú poetikou a malým vlastivedným výletom ponad Slovensko, ponúkol Lukáš Počatko milé dielko, ktoré okamžite zasvietilo medzi ostatnými. Podobne to bolo i s hravou prácou Svetlanky Ištvanovej. Janko Hraško v nej síce veľa nenaputoval, ale predstavil tých „svojich“. A Martin Kolesár, majiteľ čestného uznania? Oslovil, napriek nie úplne „trafeniu sa“ do témy, vtelením sa do Janka Hraška a svižným detským veršovaním.

Pre všetkých troch však jedno odporúčanie – obsah ste zvládli skvele. Popracujte však na forme, zapojte aj do nej svoju tvorivosť, hľadajte nápady, ako byť iní... Zvažujte množstvo animácií, kvalitu (a tiež množstvo) obrázkov, ich originalitu. Dajte prezrieť svoje práce „nezávislým“.

A najmä, buďte sami sebou.

Zuzka Herbrychová, hlavný porotca pre powerpointové prezentácie

Výtvarné práce

Len s potešením môžem konštatovať, že v treťom ročníku celoslovenskej literárno – výtvarnej súťaže Janko Hraško ešte žije došlo ako po prvom, tak aj po druhom ročníku k výraznému skoku nielen čo do počtu prác, ale aj v ich kvalite. Tentokrát sa porota ozaj započula. V tom najlepšom zmysle slova. Aby sme sa dopracovali k nejakým výsledkom, museli sme práce predbežných kandidátov na ceny postupne selektovať k užšiemu a ešte užšiemu výberu. Ani po konečnom verdikte však nenastalo očakávané uspokojenie. Neubrnil som sa tak trochu trpkému pocitu z toho, že na miestach ocenených (aj keď to jednoducho nejde) si zaslúžilo byť viac detí. Pravidlá hry nepustia. Boli vopred určené a tým neúprosné. Predsa len sme si však dovolili urobiť aspoň malý kompromis a okrem cien pre jednotlivcov sme udelili aj ceny pre kolektív. Kvalita ocenených kolektív bola taká vysoká, že ktorákoľvek práca z nich by mohla získať aj individuálnu cenu.

Aby som ale iba nechválil. Desiatky prác sme museli vyradiť. Niektorí pedagógovia nevenujú dostatočnú pozornosť pokynom zaslaným v propozíciách. Diet'a vytvorí pekné dielko, ale na zadnej strane napríklad nenájdete jeho vek, ani ročník. Prípadne je vo veku, ktorý už presahuje predpísaný limit. Nedodržaný formát a pod... Je to zbytočne zmarená šanca uspieť.

V tomto ročníku bolo však ozaj na čo pozeráť. Gratulujem všetkým oceneným. A mnohým ďalším, ktorých práce aj napriek svojim kvalitám síce nezískali medailu, ale neostali nepovšimnuté. Ďakujem pedagógom a školám za to, že sa do súťaže zapojili. Venovali svoju energiu, čas a prostriedky, čím podkryli deťom, aj nám dospelým, skryté a netušené zázraky stále živého odkazu slovenského malikána Janka Hraška.

Peter Piatko, hlavný porotca výtvarnej časti Janka Hraška

Pre tento ročník bola zadaná pomerne úzka téma. Aj napriek tomu sú všetky práce prínosom ku skúmaniu hraškového fenoménu. Autori, veru aj tí najmladší, nechali na zdanlivo ošúchanej kostre cestovateľského príbehu vyniknúť mnohostrannosť a osobnosť Janka Hraška. Na Katedre hraškológie sme na základe týchto prác otvorili nové tézy (napríklad „Malikánske dopravné prostriedky v praktickom živote“ či „Hraškov podiel na ideí spoločnej Európy“).

Chcel by som Vám však prehovoriť do duše. Teda hlavne rozprávačom. Nebojte sa príbehu otvoríť ústa. Naši predkovia nevyňašli priamu reč len tak pre parádu.

Hlavne pri krátkych útvaroch (napr. A4) sa toho veľmi veľa opísať nedá, opísaný príbeh stráca hĺbku, dynamiku a nakoniec veľmi často aj zaujímavosť. Trefná priama reč, dialóg či sem-tam nejaké farebné citoslovce dokážu presne toto napraviť. Správny mix už musí nájsť každý pre seba.

A keď ten sľubný príbeh po štyroch hodinách konečne dopíšete, prosím, nekončite. Dajte si pauzu, tak deň, možno týždeň, a potom pracujte s textom. Škrtajte, dobrušujte, pýtajte sa učiteľov, čo by sa dalo spraviť inak.

Každopádne, Janko Hraško ešte žije. Stačí sa len pozrieť správnym smerom. A zaostríť.

Martin Maňo Fülöp

Tohtoročné vyhodnotenie výsledkov súťaže nebolo tak náročné ako to bolo minulý rok. Do 3. ročníka súťaže prišli práce, ktoré boli veľmi zábavné a plné detskej tvorivosti a fantázie. Keďže cezo mňa prechádzali i výtvarné práce, ktorých bolo vyše 400, musím konštatovať, že obdivujem detskú tvorivosť a predstavivosť, pretože niektoré práce boli skutočne na veľmi vysokej umeleckej úrovni. Každý deň prichádzalo do našej školy neúrekom obálok a ani som si nestihla uvedomovať, koľko detí z celého Slovenska sa zapojilo do jankohraškovskej tematiky. Verím, že Janko Hraško ostane naďalej veľkým hrdinom nielen v očiach detí, ale aj dospelých.

Zuzana Vaváková

S mojím priateľom Jankom Hraškom sme si v ledačom podobní, ale to túlanie nám prirástlo akosi k srdcu... Ale podarilo sa nám stretnúť a pozorne so mnou prečítal všetky práce. Občas sa pousmial, niekedy napäto čítal, inokedy krútil noštekou, že také čosi sa nemohlo stať, že táto práca je nezmysel. Nielen z literárneho hľadiska.

Najskôr sme čítali poéziu. Janko Hraško je študovaný človek – vševied a veľmi dobre rozumie literatúre. Cíti rytmus v básni a pozná kvalitný rým. Ale vie, že to musí byť podložené kvalitným obsahom. A často básňam chýbalo jedno alebo druhé. A ak bolo všetko potrebné, práca presahovala rozsah. Nakoniec však Janko zvolil, aby sme ocenili aj práce nad 14 veršov, že mu teda ide predsa len o kvalitu. A hlavne zaujímavé čítanie. A vraj sa mu najťažšie vyberalo z poézie Hraščat. Tam by snád' ocenil viac prác, keby sa dalo.

Pri próze mu vravím: „Vyber, Janko Hraško, práce, ktoré sa ti najviac páčia. Veď tebe je to ľahko, každý napísaný príbeh zažiješ.“

Len si posunul klobúčik do čela a nahlas si vzdychol: „Veď to! Predstav si, že by si každý deň, niekoľkokrát denne, musel chodiť s haluškami. Otec už priberá a ešte očakáva, že v nich budú kamienky. A to ja som precestoval celý svet i viac. A akými to cestovnými prostriedkami. Málokto už také pozná... Ej, keby také niečo vedeli a dokonca napísali, hneď by som ti odporučil.“

„Vieš Janko, ako to tak čítam, nápadov, a dobrých, je tam mnoho, viem, že určite viaceré vyskúšaš aj mimo povinného príbehu. Len som mal pocit, že tento rok ťa súťažiaci trošku menej poznali, alebo sa báli viac použiť fantáziu. A ešte tam je, Janičko, niekoľko problémov. Viacerí autori nedotiahli dobre začatý príbeh, opakujú slová akoby nepoznali synonymá a znovu najoriginálnejšie nápady asi mali najmladší. Čo myslíš, starší sa boja viac snívať, alebo sa to už nenosí?“

Janičko pokrútil hlavou, usmial sa a ukázal na niekoľko prác vo všetkých kategóriách. Žmurkol, nasadil si sedemmil'ové čizmy a už bežal znovu do sveta. Hľadať čosi, čo sa skrýva iba vo fantázii.

Mathej Thomka

Správa o súťaži

Literárno - výtvarná súťaž Janko Hraško ešte žije bola vyhlásená 1.novembra 2007 a súťažná časť trvala do 30. marca 2007. Na konci mája už porota poznala víťazov. Téma súťaže bola Príhody turčianskeho malikána Janka Hraška, pátranie po jeho priateľoch nielen v štetbotavom Turci, ale i na cestách po Slovensku a Európe.

Literárnu porotu tvorili profesor hraškológie Jano Cíger z Mádokýša, Anna Thomková, Zuzka Vaváková, Zuzka Herbrychová, Martin Fülöp a Mathej Thomka. Odbornú porotu výtvarnej časti tvorili traja výtvarníci Mgr. Peter Piatko, PaedDr. Oľga Flimelová, Bc. Erika Jesenská.

Do súťaže Janko Hraško ešte žije 2008 prišlo rekordne 580 súťažných prác, z toho 441 výtvarných, 125 literárnych diel a 13 powerpointových prezentácií.

Príspevky opäť prišli z celého Slovenska, opäť prevládala východ Slovenska – Michalovce, Humenné atď., ale veľa prác prišlo i z Dubnice, Banskej Bystrice, ale konečne i z Turca.

Do výtvarnej časti nám prišlo najviac prác, ale tradične ich aj nespĺňalo podmienky zaradenia do súťaže – výtvarníci boli starší ako Púpätka a Hraškulčatá, rozmer ich prác bol nevyhovujúci. Zároveň to výtvarná porota mala veľmi ťažké, množstvo prác bolo takmer na úrovni víťazov...

V literárnej časti v kategórii próza museli porotcovia prečítať 81 príspevkov a v kategórii poézia 44 básní.

Vo výtvarnej časti bola tvorivejšia kategória Hraškulčat a v literárnej i v prezentáciách kategória Hraščat, ktoré poslali až 80 literárnych prác a takmer všetky prezentácie.

Všetci tí, ktorí splnili formálne podmienky pre zaradenie do súťažnej časti, budú odmenení titulom bakalár hraškológie, víťazi titulom magister. Titulom doktor hraškológie – HrDr., ktorý sa získava za dve úspešné účasti v súťaži, sa môžu po tomto ročníku pochváliť traja súťažiaci.

Štatistiky však nie sú dôležité, dôležité sú víťazné práce a zistenie, že Janko Hraško sa na svojich potulkách nestratil a stále žije.

Do tretice všetko dobré

Hovorí sa, že do tretice všetko dobré... S očakávaním som preto prežívala tento ročník. Príspevky chodili zo začiatku veľmi poriadko, aj som mala trochu strach, že Váš spisovateľský a tvorivý duch je už presýtený Jankom Hraškom. Oživenie nastalo po Vianociach. Pociťovala to najmä naša pani poštarčka, ktorá už tretí rok žije Vašimi príspevkami.

To, že mám kanceláriu na druhom poschodí, má svoje výhody aj nevýhody. Už od prízemia som mala možnosť tešiť sa dve poschodia, že prichádzajú nové práce do súťaže.

„Nesiem Hraška...“ volala zadýchaná pani poštarčka a kládla na stôl veľké obálky. A verte, či neverte, neodišla, kým som ich nepootvárala a nevybrala ich obsah... Aj ona žila Vašimi príspevkami a hodnotila.... Krása... Nová technika... Takéto vlni neboli... Toto je milé... A tento má koľko rokov? Len toľko? A ako zaujímavosť to urobil...

To je len torzo jej slov... Posledné práce prišli po termíne a ona prvá orodovala, aby sme ich ešte zaradili do súťaže.

Hodnotenie nebolo jednoduché. Boli príspevky slabšie, ale aj nápadité, niektoré boli mimo témy... Možno by pani učiteľky mali pozornejšie sledovať propozície, mali by sme menej roboty a viacej kvality.

Ale klobúk dole pred všetkými, ktorí neváhali zapojiť sa do súťaže. Vážim si, že v dnešnej dobe sa ešte nájdu deti a dospeláci, ktorí „obetujú“ svoj voľný čas písaniu.

Mám radosť z prvých doktorátov a z toho, že bakalárske rady sa opäť rozšíria. Radosť z toho, že databáza „hraškovcov“ na našej katedre hraškológie rozšíri svoj zoznam...

Kým sa vyhlási nový ročník, skúste začať pátrať po jeho rode... po rode Hraškovcov. Poobzerajte sa okolo seba, či na dverách Vašich susedov nie je priezvisko Hraško...

Možno sa Vám to zide v budúcom ročníku. Lebo Janko Hraško ešte stále žije... Má svoju históriu, minulosť, ale aj budúcnosť... Ale o tom niekedy nabudúce.

Anna Thomková, riaditeľka SZŠ BellAmos

Soňa Čičmancová

10 rokov, *Prievidza*
1.miesto – poézia – Hraškulčatá

Janko - kráľ púte

Janko Hraško je tak malý,
chcel si užiť trochu slávy.
Vystúpil on na kolotoč,
hneď zavolať „len ho roztoč!“
Kolotoč sa začal krútiť,
Janko Hraško začal smútiť.
Vraj si ho nik nevšima,
je to preňho novina.

Ja som ho však zastavila.
Milý Janko zvýskol znova.
Pristúpil on ku hojdačkám
a z hojdačiek ku koničkom.
Už sa vznáša len tak letí,
tlieskajú mu všetky deti
Veselo sa vozil, smial,
popritom sa radoval.

Janko slávou ohromený,
skúšal ďalšie nové scény.
Odskočil si k trampolíne,
vyskúšať si skoky iné.
Skákal Janko nad oblaky,
robit saltá, haky –baky.
Keď ho skoky omrzeli,
išiel skúsiť zo tri strely.
Ružičky sa rozleteli
Janko Hraško púťou trieli.

Zabrzdil on prudkým šmykom,
od radosti zvýskol krikom.
Keď ho zrazu omámi
horská dráha s vagónmi.
Že bol Janko taký malý,
užil si už dosť tej slávy.
Pod strom ľahol do trávy,
sníva sa mu o dni slávy.
Takto sa to končí deti,
keď deň strašne rýchlo letí.

Marek Florek

10 rokov, *Turany*
2.miesto – poézia – Hraškulčatá
Vohľady

V jednu letnú noc
mal mesiac veľkú moc,
prísnilo sa Jankovi,
že sa na jar oženi.

Odvtedy už neje, nespí,
na nevestu už stále myslí.
Keď si Hraško nevie rady,
vyberie sa na vohľady.

Išiel vlakom do Afriky,
stretol tam len tri pavúky.
Jeden pavúk poradil mu:
„Skús sa plaviť pozdĺž Nílu.“

Požičal si od černošky
loďku malú ako blšky.
Plavil sa len malú chvíľu,
keď tu zazrel krásnu vľu.

Bola krásna guľatá
pri nej stáli dvojčatá.
Hraško sa hneď zaľúbil
a korene zapustil.

Lenka Búchalová

11 rokov – *Vrutky*
Čestné uznanie – poézia – Hraškulčatá
Zamestnaný Janko Hraško

Janko Hraško maličký,
vojde sa do krabičky.
Hľadá si však zamestnanie,
rozmyšľal tiež, čo sa stane.
Chce byť ževraj profesorom,
to by ho nebolo vidieť za stolom.
Alebo byť lekárom?
To nie je zlým nápadom.
Tak teraz náš Janko Hraško
vyšetruje pacientov,
od neho už všetci chodia
s radosťou a úsmevom.

Tatiana Kantorková

Kežmarok – 9 rokov
**Stará mama rozprávala
rozprávku**
1.miesto – Hraškulčatá

Evka Schlimbachová

Humenné – 9 rokov
Janko Hraško ešte žije
2.miesto – Hraškulčatá

Filip Hano

Lučenec – 8 rokov
3.miesto – Hraškulčatá

Lenka Belcaková

Humenné. – 9 rokov
Janko Hraško ešte žije
Čestné uznanie – Hraškulčatá

Karafová Elenka
Poprad – 6 rokov
Narodil sa Janko Hraško
1.miesto – Púpätka

Mikulová Miroslava
Skalité – Kudlov – 5 rokov
Na potulkách svetom, pekná
princeznička s malým Hraškom
3. miesto – Púpätka

Barillová Paulinka
Poprad – 5 rokov
Hraško zvierá dukáty
2.miesto – Púpätka

Majherová Bibiána
Bystré – 6 rokov
Janko Hraško pri slniečkovej princeznej
Čestné uznanie – Púpätka

Adriana Ďuranová

10 rokov, Beluša

3. miesto – poézia – Hráščatá

Janko Hraško ide s obedom

Mamka vyšle Janka Hraška do poľa,
po chvíľočke cesty spadne naňho hniezdo z topoľa.
– Pomoc!– kričia vrabce, až im srdcia horia.
– Príď nám Janko na pomoc – jemným hlasom hovoria.
Janko ťažké vrabce dvíha a znavený na zem líha.
Po chvíli už plnou parou vykračuje cestou starou.
Cestou zase stretne mravce, ktoré skoro pripučili valce.
– Pomôž, pomôž, Janko Hraško! Pomôž ty nám z tejto pasce!
Vezmi kúsok konára, nech Ti Pán Boh pomáha!–
Mravce sa mu odvdáčili a pomoc svoju prisľúbili.
Ako si tak Janko kráča, sem-tam aj halušky stráca.
Volá naňho čudné zviera – Janko, na taške je veľká diera.–
Pomohli mu starí známi, ocko dostal obed mamin.
– Ďakujem vám, kamaráti, nech sa vám to všetko vráti! –

Katka Mellová

10 rokov - Prievidza

Čestné uznanie – poézia – Hráščatá

Janko Hraško v cirkuse.

Janko Hraško, malý jaško
v cirkuse on šaška bude hrať,
veľkých kamarátov
on chce mať.

V rukách malú trúbku mal,
pekne na nej vyhrával.
Keď on začal na nej hrať,
všetky zvieratká začali tancovať.

S loptičkami žongloval
na pravej nohe si postával.
Zrazu lev ku nemu mieri,
veľké zuby naňho cerí.

Nechcem sa hrať iba sám,
dve lopty aj tebe dám.
Budeme sa ešte hrať,
ráno môžeme dlhšie spať.

Veľkú radosť rozdával,
kamarátov získaval.

Michaela Floreková

12 rokov – Liesek

1.miesto – poézia – Hrášky

Veľký cestovateľ

Janko Hraško rozhodol sa,
že on pôjde do sveta.
Prejde Londýn, prejde Rím,
pochodí on pol sveta.

Príroda mu zachýbala,
na hory by išiel rád.
Do Švajčiarska zatúlal sa,
do veľikánskych Álp.

Dlho to tam nevydržal,
chcel by niečo teplejšie,
do Talianska zavítal on,
na pláži a pobrežie.

Nikde sa mu nepáčilo, Slovensko je aj tak naj,
veď je to predsa jeho rodný a nádherný kraj.

Karol Holba*13 rokov – Dubnica**2. miesto – poézia – Hrášky***Hrachový sonet**

Hrášok malý, zelený
kotúľa sa po zemi.
Kde sa vzal?

Celkom ticho a bez vzruchu,
vykukol tam z pod struku
a poďmeho do sveta.

Na túlanie po svete,
kde priateľa vezmete?
Stretol mačku, tá ho škrabla,
stretol straku, tá ho d'obla.

Myška mu podala pomocnú ruku,
cestou sa nasmiali do popuku.
Naspäť sa pregúľal cez dvory
a skončil v turčianskom hrachovom poli.

Lukáš Kopačka*13 rokov – Dubnica**Čestné uznanie – poézia – Hrášky***Priatel'ia**

Janko Hraško, malikán – siláčisko,
rád pomáha, číha na dobrodružstvo.
Sadne na strukovlak a svetom cestuje,
kamarátov hľadá všade, kde je.

Martin, Trenčín, Nitra, Levice,
skvelých priateľov stretáva na tisíce.
Černoch, beloch, všetky rasy,
plešatý či husté vlasy,
s každým rád pokeká si.

Hraško sem–tam svoju silu použije,
ak ju priateľ v núdzi potrebuje.
Veď čo na tom, že je drobučký,
do vienka mu silu dali sudičky.

Miroslava Novyzedlákova*19 rokov - Poprad**Čestné uznanie – poézia – Hráchy***Vo svete „Janka Hraška“**

Princezná na hrášku
asi nikdy nevyssloví otázku,
kam sa podel hrášok,
ale ak ten hrach
je v skutočnosti chlap,
je to celkom inak.
Nie divoký ako mak
len v obale malom
v hrášku schovanom
je človečik,
ktorý ešte verí,
že je „dobrým Jankom“
a ja chcem
žiť v svete takom.....

ďalej cestovať spolu. Po tom, ako mu jeho taliansky priateľ ukázal ešte rôzne zaujímavosti Ríma odleteli priamym letom rovno do Moskvy. Tak ako v Ríme, tak aj tu hľadel na niečo, čo mu pripadalo ako jeden z divov sveta. Pred nim sa vypínal v celej svojej nádhere Kremel' – symbol sily, moci a nedobytnosti Ruska. Okrem Kremľa ho prekvapilo aj to, že sa pri ňom a Giovannim z ničoho nič zjavil zelený chlapík, navlas rovnaký ako oni a predstavil sa menom Jan Gorošina. Porozprával im, že veže Kremľa budovali Talianky a ruskí majstri, na čo bol Giovanni hrdý. Dohodli sa, že si pozrú Červené námestie a poberú sa ďalej spolu všetci traja do Nemecka. Hneď na letisku v Berlíne zočili malého človečika, ktorý im ponúkol služby sprievodcu. Tiež sa veľmi potešil, že vidí niekoho takého malého ako je on. Predstavte si, že sa volal Johann Erbse. Svojim kamarátom ukázal najznámejšiu pamiatku Berlína – Brandenburskú bránu a porozprával im, že ako jediná z osemnástich mestských brán prežila a teraz je symbolom mesta a zjednotenia.

Do Anglicka sa rozhodli Janko, Giovanni, Jan i Johann odletieť spolu a všetci dúfali, že aj v tejto krajine si nájdu niekoho seba podobného. A veru mali šťastie, lebo keď si išli obzrieť Tower Bridge, most pomenovaný podľa blízkej kráľovskej pevnosti Tower of London z 11. storočia, zbadali ho. John Peas bol kópiu im vernou. Ujal sa svojich nových priateľov a ukázal im Big Ben, Buckinghamský palác, ba zaviedol ich i do voskového múzea Madame Tussaud, kde jedna socha predstavovala predka Hraškovcov. Podľa tradície si spravili všetci spoločné foto a poďho ďalej svet skúšať.

Ďalšou destináciou našich cestovateľov sa stalo Francúzsko. Tu sa rozhodli previesť loďou po 775 km rieke Seine a odtiaľ si vychutnať pohľad na Eiffelovu vežu, ktorú postavili podľa plánov geniálneho staviteľa Gustava Alexandra Eiffela v roku 1889 pri príležitosti stého výročia Francúzskej revolúcie. Práve sa rozprávali o tom, že ani Napoleon nebol príliš veľký, keď zbadali chlapíka na pиаd' od zeme so zelenými líčkami. Nebol to nikto iný ako Jean Pois, čo taktiež, v preklade znamená Janko Hraško. Ponúkli mu, aby išiel tiež s nimi na výlet a on s radosťou ponuku prijal.

Do Španielska na býčie zápasy už išli teda šiesti. Zistili, že srdcom Barcelony je bulvár Ramblas a že je to nepochybne najživšie miesto mesta, lebo ich tam dav ľudí div neudupal, presne tak ako býk toreádora v koride. Nakoniec mali šťastie, tak ako aj spomínaný toreádor. Bol totiž taký maličký a vrtký, že býk nemal ani najmenšiu šancu ho rozšliapnuť. Juan Guisante Verde, tak ako aj po iné razy, bol vyhlásený za víťaza. Naši chlapci mu zagratulovali a jeden po druhom sa mu predstavili. O krátku chvíľu vzniklo medzi nimi také priateľstvo, že do Maďarska už išlo sedem zelených turistov.

Navštíviť Maďarsko a nedať si maďarský guláš, alebo halászlé je hriech a preto naši dobrodruhovia hneď oboje vyskúšali. Dobré najedení sa vybrali do ulíc Budapešti. Nevedeli na čo skôr pozerať, než sa rozhodli vojsť do Budapeštianskeho historického múzea a tam si nechali priblížiť históriu celého mesta. Spokojní a plní zážitkov sa dohodli, že prijmú pozvanie od Janka Hraška a všetci sa pôjdu pozrieť na Slovensko. Veď práve vďaka Jankovi sa všetci spoznali. Bolo im ľúto, že v Budapešti nikoho nestretli kto by im bol podobný, keď tu, čuduj sa svete, cestou v autobuse stretli Jánosza Borsu. Je úplne samozrejmé, že sa pridral k ostatným a tiež chcel odletieť do Bratislavy.

Na letisku zistili, že nielen šťastie na nich sadá, lebo im pred nosom uletelo lietadlo. Jankovi však ostali ešte na bankomatovej karte nejaké dukáty a tak sa rozhodol všetkých pozvať najskôr do Čiech, lebo kedysi dávno počul, že niekde v Prahe by mal mať bratranca. Súhlasili. Keď sa spod Orloja vybrali sadnúť si ku Václavovi na koňa, zbadali ho. Bol tam Honza Hrašek a dokonca aj Jano Hiril, ktorý bol tiež taký malý ako oni, ale bol trochu tmavšej zelenej farby.

Na štebotavý Turiec, k ustarostenej mamke a otcovi prišiel nie jeden, ale desať drobcov - Janko, Giovanni, Jan, Johann, John, Jean, Juan, János, Honza aj Jano. Všetci Hraškovci. Ej bolo že to radosti. Veď už sa nevideli dlho a pár esemesiek, ktoré Janko poslal, rodičom nestačili ako útecha. Vyobjímali sa do sýtosti a po dohovore sa rozhodli, že keď už sú všetci spolu, nerozlúčia sa. Dohodli sa, že zostanú bývať v jednom nádhernom meste, v Martine na ZŠ Bell Amos odkiaľ budú pomáhať riadiť Katedru hraškologie – fakultu cudzích jazykov ☺.

Ako sa dohodli tak sa aj stalo. Veď sa zistilo, že aj tak patria k sebe, lebo boli z jedného turčianskeho hrachového struku. To, že žil každý v inom štáte Európy bolo zapríčinené nešťastnou náhodou. Kedysi, keď letel lietadlom jeden muž, otvoril si struk hrachu a chcel ho zjesť. Lietadlo sa však obrátilo a hrášky mu vypadli. Každý dopadol na iný kúsok Európy kde bol až dovtedy, kým ich náš hrdina znova nedal dokopy. To je však už začiatok inej rozprávky. Tú Vám rozpoviem až na budúci rok, v ďalšom ročníku literárnej súťaže o veľikánovi z Turca.

choroby do souvislosti s podobnými co viděl před lety ve Francii. Pojmenoval tuto vzácnou nemoc chofilis.

Raději cestoval dál. Po zlaté stezce procházel pod bájným vrchem Prácheň u Horažďovic a tuto kotlinu si zamiloval. Zmínku o něm mají v bývalém jezuitském klášteře v Březnici, kde se dokument panovníckého rodu pánů z Lokšan zmiňuje o tom, že pánům z Lokšan radil s nápadem založit v Březnici, konkrétně v údolí vedle centra židovské ghetto. Ghetto bylo pak na radu Jacobbuse Grachusse nazváno Lokšany, podle přídomků pánů z Lokšan. Jacobbus se vydal dále směrem na Rožmitál. U brodu za Březnicí v kopcích po dolování zlata založil židovský hřbitov, který přečkal dlouhá staletí a poničilo ho až řádění mládeže hitlerjugend. Tudy spěchal do Rožmitála pod Třemšínem, neboť šel navštívit majitele zdejšího Zámku pana Lva. Pod posvátným dubem pany Johanky si s panem Lvem z Rožmitálu, Buškem z Velhartic a panem Šaškem z Bříkova Jacobbus Grachuss u poháru vína povídal o osudu Evropy a navrhl ideu takzvané jednotné Evropy a na popud Jacobba Grachusse pak Václav Šašek z Bříkova vypravil poselstvo až k moři na konec světa do Portugal. Toto historické setkání pod Johančiným dubem v parku Rožmitálského Zámku se vžilo do dějin jako „Rožmitálská smlouva“ a mělo po stoletích nástupkyni v ratifikované „Lisabonské smlouvě“. Ačkoliv měl dveře všude otevřené díky svému bohatství, jeho kroky vedli dál na Moravu a Slovensko. Byl i v Praze na trzích s otroky, zmiňuje se o něm Dalimilova kronika v pasáži „z vyprávění starců“ jako „plky stréca Jacobba“. Svůj domov nalezl nakonec v horském údolí Turca na Slovensku. Zde se setkal také se svým přítelem z pražských studií Janem Jeseniem, se kterým tajně sbíral materiály k popisu první pitvy. Během dalšího života se v něm díky znalosti kabaly, napítí se léčivého pramene svatého Vintře v Dobré Vodě a pramene Mädokýš objevili schopnosti nesmrtnosti. Proto žije stále. O dalších historických pramenech setkání s Cimrmanem, cestou do Tibetu nebo jak Janko Hráško ovlivnil osud Evropy si povíme jindy.

Dáša Illyová

41 rokov, Ladce

Čestné uznanie – próza – staré struky

Janko Hráško na cestách

Pod'ete deti rýchlo sem, voľačo Vám rozpoviem.

A že je to pravda čistá, som si vážne celkom istá.

Rozprávania o Jankovi Hráškovi sa končí tým, že sa Janičko vrátil domov od bohatého pána aj s kopou peňazí. Čo však bolo ďalej? Aké pokračovanie mal jeho curriculum vitae? To veru nikto nevie. Druhý diel príbehu už nenapísal žiadny rozprávkár. Tento fakt som sa rozhodla napraviť a rozpoviem Vám čo sa dialo potom.

Nuž, po Jankovom návrate mali všetci veľkú radosť. Najviac sa tešila mamička, lebo mala o svojho drobčeka obrovský strach. Janko ju však presvedčil, že je z neho cestovateľ ako sa patrí a tak už neplakávala keď sa hocikedy vybral brázdiť cestičky po štebotavom Turci. Chodil po dedinách i mestách a svojimi múdrymi radami získal dosť peňazí na to, aby si mohol splniť svoj veľký sen. Z celého svojho zeleného minisrdiečka túžil spoznať nielen rodný Turiec, ale aj celé Slovensko a Európu. Veľmi chcel zistiť, či aj niekde inde žijú takí mládenci ako on.

Čo si náš hrdina zaumienil, to si splnil. Nepomáhali mamkine slzy, ani otcove prosby. Zobral si do ruksaka pár buchiet, mobil, bankomatovú kartu a vybral sa najskôr na Považie, potom na Kysuce, Oravu, Spiš a všade si našiel kopu kamošov. Nikde však nestretol takého, ako bol on sám a tak sa rozhodol ísť do hlavného mesta na letisko. Prečítal si, kde všade sa dá letieť a rozhodol sa navštíviť Taliansko, Rusko, Nemecko, Anglicko, Francúzsko, Španielsko a Maďarsko. Sám pre seba si povedal, že ak ani tu nenájde seberovných kamarátov, nebude viac hľadať.

Prvá cesta viedla do Talianska. Od úzasu takmer stratil dych, keď v strede Ríma zbadal ruiny veľkého amfiteátra. Ako tak obzeral tú náheru, prihovorilo sa mu chlapča takmer také isté ako on. Predstavil sa ako Giovanni Pisello a vysvetlil mu, že pozerá na Koloseum, ktoré stojí na mieste umelého jazera v záhrade Zlatého domu cisára Nera a že kedysi to bola najväčšia budova v Ríme. Janko sa Giovanim spriatelil tak, že sa rozhodli

Nikoleta Wechterová

Modra, 16 rokov

1.miesto – poézia – Hrachy

Skleníko siciliano alebo ako Janko Hráško zatočil s mafiou

Bez poškvorny dusičnanom bez zlepšenia hnojivom s puknutím raz nad ránom opustil svoj rodný struk z nenažraných ľudských rúk že svet je vraj o inom

pod prezývkou Johny H. v skleníkovom podsvetí boss Tomato od jedu na kečup sa rozletí prevzal vládu nad skleníkom polievka ho nezničí vládne, a keď príde čas niekde v tichu vyklíči.

Martina Košecká

Senec - 36 rokov

1.miesto – poézia – Staré struky

Hráškov veľký sen

po toliari skúpim všetky hrášky sveta navlečiem ich na niť - to bude reťaz! omotám svet vytvorím

vlastný
green point

Ján Račko

Smilno - 29 rokov

2.miesto – poézia – Staré struky

Janko Hráško (ešte žije) ... po mojom

jeden hrášok skladám k druhému ako korálky v špičke cez mesto

pre Janka (ne)nápadného junáka z Turca

skladám ...

vetu k vete strofu k strofe a kamienky v haluškách prehltne

na čas sa zastavím opýtam na(d)hodím

to že mam(k)a iste málo (o)mastila

keď poslala ťa z domu

hľadať ...

ak (ne)nájdeš (ne)prídeš

bez reklamy s korálkami alebo bez ...

Jana Andrijková

11 rokov, Gíraltovce

1. miesto – próza – Hráščatá

Lyžovačka s Jankom Hraškom

Kde bolo, tam bolo, bola raz jedna zasnežená dedinka Medvedie. Oteckove oči žiarili šťastím, keď videli tú nádheru. Dnes som sa mala naučiť lyžovať. Veľmi som sa bála.

Rodičia sa ponáhľali kúpiť lístky na vleč. Ja som ťažko kráčala s lyžami na pleciah do kopca. Zo stromov na mňa padali chumáče snehu. Až zrazu spadlo niečo väčšie.

Oprášilo sa od snehu, hodilo si lyže na pleciah a povedalo: „Ahoj! Prepáč, asi som ťa vyľakal, ale pristál som trochu vedľa. Vieš, niekedy ma lyže nepočúvnu a skončím na strome. Ale inak mám lyžovačku rád.“

„Kto si?“ opýtala som sa malého stvorenia.

„Kto? Vari ma nepoznáš?“ Taký malý človečik v zelenej baranici a zelenom kabáte. Hm, bola by to hlúposť, keby... keby to bol...

„Chceš mi povedať, že si... Janko Hraško? Hraško na lyžiach?“ Začala som sa smiať, až som spadla do snehu.

„Tak to je gól!“

„Prosím ťa, nesmej sa. Radšej mi povedz, kto si ty!“

„Ja? Ja som Janka Hrašková.“

„Vidíš, sme rodina, ale ja sa ti nesmejem.“

„Ale ja nie som z rozprávky!“

„Akože nie si? Vari toto nie je rozprávka?“ Pozrela som sa okolo. A naozaj. Bolo to tu rozprávkové. Stromy sa guľovali. Po lese sa preháňali snehové víly a váľali lyžiarov do bielej periny snehu. Cencúle spievali svoje cengotavé pesničky.

„Čo tu sedíš? Pod' sa lyžovať!“ volal ma Janko.

„Ale keď ja to neviem!“

„Tak ťa to naučím.“

Janko vytiahol z kabáta budzogáň a povedal: „Chyť sa, urobím ti vleč.“

„Veď ma neutiahneš!“

„Nezabudni, že som Janko Hraško so silou, akú široko ďaleko nemá nik.“ Keď sme vyšli na kopec, myslela som, že dole zleziem len pešo. No Janko na zelených lyžiach sa pustil do práce.

„Pokrč pravú nohu, potom ľavú a nohy nemaj ako z dreva, veď nie si Pinokio.“ Janko mi dával príkazy a ja som ho počúvala. Šlo to. Pomaly, ale isto som sama zliezla z kopca na lyžiach. Po lekciu lyžovania ma Janko pozval do svojho domčeka z hrachovej šupky. Domček stál uprostred lesa. Na zelenom sporáku rozvoniaval teplý čaj. Janko ho ponalieval do šálok z hrášku a rozprával.

„Vieš, v lete pomáham ľuďom v ich záhradkách po celom Slovensku. Tento rok som pomáhal v tomto kraji. Cez zimu si oddýchnem, zalyžujem a v jari sa vyberiem do iného kraja. Tam, kde budú potrebovať moju pomoc.“ Zrazu sa poškrabal za ucho.

„V ušiach mi píska. Myslím, že by si mala ísť, lebo ťa hľadajú rodičia. Pozri sa mi do očí a uvidíš.“ A naozaj. V Jankových zelených očiach som zbadala mamku a ocka, ako zúfalo pobejú po kopci a volajú: „Jankááá!“ Rozlúčila som sa s Jankom. Obula lyže a zlyžovala som kopec až k mojim rodičom. Keď to uvideli, neverili vlastným očiam.

„Sto striel hrmených, kde si sa naučila takto lyžovať?“ spýtal sa otecko.

„To je malé tajomstvo,“ odpovedala som, „poďme sa radšej lyžovať, aby som to vedela ešte lepšie.“ Rodičia boli šťastní, že sa mi nič nestalo, a tak sa už nič nepýtali.

V ten deň som spadla niekoľkokrát. Ale spadol aj ocko a mamka. To tie nezbedné snehové víly. No ja som sa už nebála ani lyží, ani pádov do snehu. Vo vrecku mi totiž cinkali tri čarovné hrášky od Janka, ktoré ma budú ochraňovať. A keď ich v jari zasadím, tak mi Janko príde pomôcť. Veď sme rodina.

menšie zisky zo zboja. Protesty príslušníkov Greenpeace spôsobili môj odchod do Írska.

Z Írska ma vietor zanesol do Švajčiarskych Álp, kde som odrážal lavíny a pomáhal lyžiarom.

A z Álp ma zavialo do Tatier, kde sa mi táto prax naozaj zišla. Už i Rusi a Ukrajinci vedia, kto je to Janko Hraško.

Prešiel som kus sveta, ale vrátil som sa domov na naše krásne Slovensko. Prešiel som kus sveta, a doteraz neviem poriadne po anglicky, len čo som čo-to od tej svojej študovanej Anče pochopil.

A práve v Tatrách ma objavili naši mladí reklamní manažéri, ktorí ma presvedčili pre film. Je to zatiaľ iba kratší animovaný a reklamný, ale pevne dúfam, že zanedlho to už bude i celovečerný. Navyše si v ňom mám zahrať so známymi Miazgovcami. To bude komédia!

Ale je to vždy lepšie, než pravidelne navštevovať Rozprávkové centrum pre nezamestnaných a neznámych a stále počúvať tú istú odpoveď: „Nie, voľné pracovné miesto nemáme!“

Len to filmové meno: John Peas! Veď ja som Slováč, a teda moje meno J a n k o H r a š k o bude i vo filme! Ja sa už viac nedám amerikanizovať! Všetkým som za tie stáletia čosi zažil: maďarizáciu, teóriu Tatka Masaryka o jednom národe, ... a dnes John Peas?! V žiadnom prípade! Či sa to mladým bude páčiť, alebo nie, ja som Janko Hraško!

A slovenským Jankom Hraškom zostanem aj pre ďalšie generácie detí...

Marek Velebný

37 rokov, Plzeň, ČR

1. miesto – próza – staré struky

Janko Hráško ešte žije.

Ano, on je prostě takovým fenoménem, který žil, žije a bude žít věčně, zvláště v končinách střední Evropy. Tato oblast je jakýmsi středem, pupkem světa za který se pokládá. A proto je skoro nad slunce jasné, že v této oblasti nejen slovenského Turca se setkáváme s tímto fenoménem. Protože kdyby Janko Hráško neexistoval, tak by jsme si ho zákonitě museli vymyslet. Protože Slovensko má blízko ve svém vztahu k Moravě a Čechám, je na místě předpokládat, spíš dokazovat, že Janko Hráško měl a má blízký vztah k Čechám. Stopy po pobytu Janka Hráška se postupně odkrývají po celé Evropě a dalších světadílech.

Osud Janka Hráška má velký vztah k ezoterice a mystice. Už od dětství Janko Hráško se setkával s těmito fenomény ve svém okolí, ve výchově svého strýce, který byl zaníceným kabalistou. Ačkoli rodiče Janka Hráška byli chudí, jak už to v hornaté krajině Slovenského Turca bývá, jako druhorozený syn obdařil své okolí bohatstvím svého ducha a celé okolí bylo překvapeno jak se chudým rodičům narodil tak bohatý synek.

Jeho rod pocházel z daleka jak pravý světoběžník má mít. První dochované latinsky psané dokumenty shledávají osobu jménem Jacobbus Grachus, který putoval se vzdělanou skupinou židovských obchodníků Evropou od Francie přes Německo, kde byly vyháněni protizidovskými zákony. Jacobbus Grachus je zmiňován v kronice Německého města na břehu Bodamského jezera – Kostnici. Zde se seznámil s učením a osudem českého náboženského reformátora Jana Husa. Pokoušel se uplatit spolu s dalšími židovskými obchodníky stráže a katolickou inkvizicí, aby Jana Husa pustila. Ale Jacobbus Grachus byl málem jat a odsouzen, kdyby se mu nepodařilo pod pláštíkem noci prchnout. Jeho osudy pokračovali v Čechách. Jeho cesta vedla Přes Regensburg a Šumavu, kde navštívil bájný pramen svatého Vintřě. Zkusil na pár dnů žít v jeskyni a postit se jako postevník Vintřě, ale neboť zde byla bohatá židovská většina obyvatelstva, bylo trapné tomuto malikánu vedle bohatých soukmenovců žít v chudobě, proto pokračoval dále do české kotliny. Zastavil se v bájném kraji Chodů a jako archeolog amatér vykopal u obce Milavče proslulý zlatý artefakt, který dal pak celé kultuře název Milavečská. Povšiml si ve zdejších klášteře v Domažlicích nemocných mnichů. Dal si příznaky neznámé

„Čo len to“, odpovedal seabedome Janko Hraško, „veď ja som sa učil angličtinu v Súkromnej základnej škole Bell Amos v Martine“.

„Nó, keď je tak, potom si natrafil na správneho človeka, ale najprv si ťa preskúšam“, povedal sympatický pán, autom zaviezol Janka Hraška do Bruselu a výt'ahom na štrnásť poschodie zvláštnej sklenenej budovy. Tam mu položil na stôl desaťcentimetrovú hľbu papierov a povedal:

„Do rána ich preštuduješ, urobíš pripomienky a preložíš do angličtiny“.

Celú noc skákal Janko Hraško po papieroch, ale keď vyšlo slnko, mal na stole štyri návrhy a tri pripomienky k návrhu zákona v spisovnej angličtine.

Vďaka tomu sa stal tlmočníkom slovenských europoslancov, sedával im v uchu a simultánne tri roky prekladal všetko, čo potrebovali. Založil si v eurách tri účty, našiel si priateľku Olivu, aj rodičov pozval na dovolenku do Bruselu. Keď v Európskom parlamente prešiel zákon o slovenskej bryndzi, povedal si, že stačilo a spolu s Olivou sa vrátil na Slovensko, kde si založil firmu, oženil sa a dodnes poskytuje prekladateľské služby.

Matúš Hliboký

17 rokov, Gíraltove

Čestné uznanie – próza – Hrachy

Janko Hraško ešte žije...

Videli ste reklamu na zeleninu Bonduelle? Nevravte, že nie, veď je to bomba! Prečo? Lebo v hlavnej úlohe som ja, vaša slovenská superstar - John Peas!

John Peas, ... krútite hlavou, krčíte plecami, ...

Tak isto reagovali malé deti, keď sa ich sympatické anketárky pýtali, či poznajú Rozprávku John Peas...

Ale keď sa ich opýtali na Rozprávku o Jankovi Hraškovi, to ste mali vidieť, ako im žiarili očka, ako tleskali ručičkami a radostne poskakovali! Môj peplemeter lámal rekordy! V ankete popularity mojej osobnosti zabodovali i dospeláci, no iba pri mojom pôvodnom mene.

Áno, som to ja, váš Janko Hraško! Prečo John Peas? To spískali moji reklamní manežéri. Janko Hraško im neznel dosť „anglicky“ a vraj pre šoubiznis je nevyhnutné mať nejaké zaujímavé meno.

Nedávno som sa vrátil z Bratislavy riadne šoknutý: v centre mesta už ani nenájdete obchod so slovenským firemným logom - všetko v angličtine! Keby to bolo aspoň dvojazyčne, staršia Slováč by nekrútila nechápavo hlavami. Myslím, že náš Ludevít v tom slovanskom nebi nad nami zalamuje rukami a keby sa vrátil, tak by tú našu mladú Slováč prehol cez koleno a riadne jej nasekal na zadok!

Kde sú jej ideály vlastenectva a slobody? Tie väčšinou zamieňa za eurá či doláriky, pokorne za ne chodí slúžiť!

A prečo? Naša ekonomika je ako ementál - riadne deravá, vytunelovaná: dobrej práce a pláce málo. A to spôsobuje odliv mladých rúk, odliv mladých mozgov.

Istý čas som (ako správny chlap) zaháňal depresie z toho v kréme. Lenže pravačka mojej Anče, vytrénovaná volejbalovými smečmi, ma rýchlo vyliečila (však sa ešte pamätáte na moju Aničku Malinovie, o ktorej som vám minulý rok rozprával?).

I mňa moja žena poslala von na zárobky. V Dánsku som napríklad pracoval pre slávnú Andersenovu Malú morskú pannu. To vám bola kočka!

Chtiac -nechtiac som sa však pobral za anglickou librou, lebo morskej panne len málokto odolá a ja som si to nechcel rozhádzat' so svojou Ančou. Keď som si spomenul na jej smeče na mojej hube, hneď ma líca zaštipali! A to mi vždy pripomenulo i naše malé hraškatá. Veď treba deckám na štúdiá a tie dnes už nie sú zadarmo!

V Anglicku som prilipol k Robinovi Hoodovi a Mariane. Lenže zvýšený počet úrazov, zavinených mojím lukom na turistoch v Sherwoodskom lese, znamenal pokles návštevnosti a

Dávid Lázar

10 rokov – Košice

2. miesto – próza – Hraškatá

Janko Hraško ešte žije ...

Veru je to tak. Žije, v utajení. Janko je vlastne špión.

Odkiaľ to viem? Povedal mi to.

Janko pracoval ako americký vedec a zároveň vojak. Mal na starosti špeciálny stroj, ktorý ho omylom preniesol do minulosti. Aby toho nebolo dosť, aj ho zmenšil.

Aspoň mal možnosť zmeniť budúcnosť, lebo ho to prenieslo do 19. storočia nášho letopočtu. Keby ostal v Amerike! Ale jeho to prenieslo priamo k nám, na Oravu!

Do komína spadol na pranie starinky, ktorú nepoznám. Vieme len, že sa jej tak splnil sen o synčekovi. Poslala ho na pole za deduškom, aby mu doniesol obed. Polievku a halušky.

Hm, Jankovi prišlo smutno za hamburgerom, nuggetkami a hranolkami.

Ale misiú splnil, aj keď ho to stálo veľa síl a premýšľania, najmä ako sa dostať cez jamu, naplnenú vodou a vyškriabať sa na jej okraj.

Kde je jeho skúter? Kde je dlhé lano? Vojak sa musí vedieť obracať, a tak Janko starčekovi zarobil ešte aj kopolu peňaziek a dokázal sa aj vrátiť od toho zemešana po stopách zlatých dukátov. Neboli to síce americké doláre, ani euro, ale hodnotu mali.

Teraz ešte stále žije. Pýtate sa, ako je to možné? Prístroj mu totiž zrušil starnutie. Žije už dvesto rokov a vyzerá, ako by mal presných „dvadsať“...

Bol som u kamaráta na Orave v Dolnom Kubíne. Vliezol mi do peňaženky a ako čierny pasažier sa spolu so mnou dostal do môjho rodného mesta - Košíc. V ten deň som mal narodeniny. Šiel som do McDonaldu. Z peňaženky sa ozvalo tiché: „Hamburger, nuggetky, som v raji!“ Vytiahol som oslintanú peňaženku. Chcel som ju odhodiť, ale trochu som sa zamyslel, či mám vyhodiť peňaženku, v ktorej je viac než sto korún. Otvoril som ju. Janko na mňa hodil psie oči. „No dobre, dobre, máš ich mať!“ Musel som mu kúpiť Happy Meal.

Za necelú sekundu mal v sebe hranolky, aj hamburger s nuggetkami.

Z hračky si nejakým spôsobom vytvoril stroj, zamával mi a povedal: „Díky, hasta la vista, baby!!!“

Otváral som oči, ako zmizol!

No, ale čo, každý má svoj život, nie?

Cena riaditeľky BellAmos

Alexandra Husova, 8 rokov, Dubové - Budiš

Vševred roka - Hraškadlo

Lukáš Počatko, 12 rokov, Michalovce

chut' a že nevedel o § 361. Ale neznalosť zákona ho neospravedľňuje. KONIEC ROZSUDKU! Všetci boli z týchto slov na nervy, nevedeli čo ďalej. Keď firma tiktaky prestala predávať tie Jankove, zrazu nikto žiadne nekupoval a firma upadala do dlhov. Hlavný riaditeľ firmy sa rozhodol, že opäť začnú predávať zelene tiktaky a ich ziskom zaplatia kauciu za Janka. Po tejto reklame sa do regálov každého obchodného strediska dostali obľúbené tiktaky. Ľudia ich kupovali ešte viac ako pred tým, pretože chceli Jankovi pomôcť. Po vykúpení aj posledných zásob riaditeľ firmy splnil to, čo sľúbil a zaplatil kauciu. Janko bol opäť na slobode. Pracovníci v továrni ho zvolili za nového riaditeľa firmy a firma už nebola po uši v dlhoch. Odvtedy máte možnosť vídať Janka Hraška vo významnej funkcii vo veľkom koženom kresle. V ruke drží pero a zapisuje si nápady s novými zeleninovými príchutami.

Gabriela Šestáková

14 rokov, Giraltovce

3. miesto – próza - Hrášky

Trampoty Janka Hraška

Kde bolo, tam bolo, za sedemárovým pol'om kukurice, za sedemárovým pol'om šošovice, žil raz jeden hrášok menom Janko Hraško. V celej dedine Hraškov, i čo by ste v najtemnejších kútoch hľadali, nebolo takého múdreho a pracovitého hráška, ako bol Janko. Šikovný, mocný, jednoducho krásavец, preto ho mamka neraz vyhánala na pytačky.

„Janko, ženu si musíš pohľadať! Hen, tam, susedovej dievke, Šošovičke - Krásavičke sa páčiš. Vari chceš ostať starým mládencom? Kto ti bude prať, žehliť a variť?“

Janko sa pousmial a odpovedal: „Ej, mamenko, len sa vy toľko nestrachujte. Ja si ženu nájdem. Aj pekná, aj šikovná, aj múdra bude. Ale tú susedovu dievku mi nedohadzujte. Veď tá sa celý deň z domu nevygúfa.“

Tak to išlo deň čo deň, týždeň čo týždeň, až sa Jankovi mamky ulútosťou toľko počúvať jej bedákanie, preto povedal: „Keď som už hrach súci, vyberiem sa do sveta na skusy. Napriek všetkým nástrahám vyberiem sa, akože sa Janko Hraško volám, vyberiem sa do sveta sám.“

Mamka mu pripravila na cestu veľký batoh s jedlom vo veľkosti struka.

„Nič to, že je taký veľký, ale ak budeš mať chuť...“

„Mamka, veď už toľko neplačte, ja sa vrátim a nie sám, nevestu, ženu si pohľadám a za batôžtek vám pekne ďakujem.“

Vybral sa Janko po dlhej rozlúčke do sveta. Gúľal sa on, gúľal, zo Slovenska do Čiech, odtiaľ do Nemecka a z Nemecka do Francúzska. Tam si zašiel do obchodu, že si narychlo niečo ešte prikúpi a tu div - divúci! Nádherná dievčina! Oči mu išli vyskočiť z jamôk, srdce začalo prudšie biť ako zvyčajne, hlas sa mu chvel ako struny, keď ju chcel osloviť.

Tá dievčina, Darinka – Mandarinka, pochádzala z Afriky. Oči mala čierne ako uhlíky, zúbky biele ako sneh, vlásky kučeravé, jednoducho, krásavica veru. Náš Janko sa v tej chvíli do nej zamiloval a povedal si, že bez nej sa na Slovensko nevráti. Darinka stála na najvyššom regáli a z výšky hľadela na Janka. Už sa chcel pobrať za ňou, keď odrazu začul Darinkin hlas.

„Ja chcem ešte žiť! Pomôžte mi!“

Janko sa poobzeral okolo seba: „Čo sa stalo?“

Až keď uvidel, že ju jeden chlapec chce zjesť, zavolať kamarátov hráškov, ktorí vyskočili z polic a poď ho za ním. Chlapec sa pošmykol na hráškoch cestou k pokladni a spadol. Darinka – Mandarinka sa ocitla v Jankovom maličkom náručí. V tej chvíli sa doň zahľadela a preskočila medzi nimi iskra.

„To je tá pravá,“ pomyslel si Janko, „jedine s ňou sa chcem vrátiť na Slovensko. Mamke sa určite bude páčiť.“

Svadba bola dlhá, predlhá a veľká ako hrachové pole, ktorému konca nebolo vidieť.

Lívia Lezová

12 rokov, Dubnica

3. miesto – próza – Hráščatá

Janko Hraško a veľmi naliehavý prípad

(POZOR!!! Len pre pevné nervy!)

Jankovi Hraškovi dnes prišiel veľmi naliehavý prípad. V Zoo Bojnice našli mŕtvu dážd'ovku – pani Skrútenú. Keď tam prišiel veľmi sa začudoval. „Prepánajána! Veď to je tá dážd'ovka, ktorá mi ešte dnes ráno pomohla prevítať cestu do Anglicka, kam som sa potreboval dostať na konzultáciu so Sherlockom Holmesom kvôli prípadu, ktorý som za svet nemohol rozlúsknuť. A teraz je mŕtva!“ Janko sa zamyslel: „Zomrela sama, alebo sa o to niekto pričínil? Čo sa s ňou stalo? Tak to je veľká záhada!“ Rozhodol sa, že prípad vyšetrí, lebo mal dážd'ovku Skrútenú naozaj rád. Kapitán Mek Fúz ho vymenoval za najväčšieho detektíva na svete a bol mu udelený titul "Major Janko Hraško". Hraško sa pustil do vyšetrovania, aby každému dokázal svoje kvality. Je už lepší ako sám Sherlock Holmes! Zo samej pýchy sa ešte viac nafúkol. Po namáhavom dni zisťovania faktov a alibi podozrivých zapísal si Hraško do zápisníka tieto zistenia:

1. Dážd'ovka Skrútená skonala po uštipnutí Kobry 11.
2. Jed jej prenikol až do kostí.
3. Nepomohlo jej ani to, že je hermafrodit.
4. Zomrela tichou bezbolestnou smrťou.
5. Kobra 11 bude obvinená z vraždy.

Janko tento prípad uzavrel. Ráno mu ktosi klope na dvere. Stála tam dážd'ovka Skrútená aj s Kobrou 11, jej láskou. Jedine uštipnutím sa totiž mohla stať manželkou hada a hneď po svadbe sa zvliečť z dážd'ovkovej kože, ktorú našli v ZOO. A tak zostal Hraško zahanbený, lebo prípad unáhle uzatvoril bez nálezu tela a pitevnej správy.

Hraško sa naposledy obrátil, aby videl kriminalistické oddelenie, lebo sa tam už nikdy nevráti. Práca detektíva je mimoriadne ťažká práca. Ktohovie možno tento prípad raz otvorí Lilli Rashova a vyrieši ho ako odložený prípad. Ešte raz opakujem: „Ktohovie?“

Samuel Turanec

9 rokov, Turany

Čestné uznanie – próza – Hráščatá

Janko Hraško zblúdil

Jedného dňa sa Janko Hraško tak veľmi najedol bryndze až od nej dostal takú silu, že začal skákať míľovými skokmi po kopcoch a končiaroch. Mal z toho radosť a zábavu. Ani nevedel ako ďaleko a ktorým smerom sa vzdialil od rodných Tatier. Skákal tak dlho, až spadol do doliny. Zočil zelené lúky plné kvetov, vysoké končiare, hlboké plesá, drevenice, ľudí v krojoch, stádo kráv a drevené geletky. Spomenul si zasa na bryndzu. Chcel sa spýtať kadiaľ sa ide do Liptova a Tatier, ale nik mu nerozumel. Neďaleko zbadal turistickú tabuľu a na nej čítal: „Welcome to Alps“. Nerozumel, no s dobrou náladou sa pustil po prekrásnom kraji až natrafil na gazdovský dom. Nenápadne vošiel, učupil sa do kúta a čakal pokým na stôl nepoukladajú dobroty. Jedla bolo neúrekom, ale bryndzové halušky nevidel. Nepatrí sa kradnúť, no kúsok nejakého cudzokrajného jedla si vzal, aby nezomrel od hladu. Všetci rozprávali akousi čudnou rečou. Odrazu akoby zázrakom započul slovenčinu. V druhom kúte sa chichotali dve slovenské dievčatá. Janko zistil, že tu pracujú a dnes ich príde navštíviť ich otec. „Domov, domov“ - pomyslel si, a hútal ako skočič večer rodákovi do vrečka. Podarilo sa. Otec si ho celou cestou nevsímol. Veľmi sa potešil keď dorazil do Turca. Odtiaľto potrafil už aj sám. Pohánala ho vôňa domova. Zanedlho zbadal svoje rodné Tatry. Nikdy by si nebol pomyslel, že vo svete je podobný kraj ako je ten jeho. Doma na stole ho čakala misa bryndzových halušiek a drevená lyžica.

Marián Gábel*10 rokov, Dubnica**Čestné uznanie – próza – Hráščatá***Darček pre mamičku**

Bol raz jeden chlapec, ktorý bol taký maličký ako hrášok. Volali ho teda Janko Hraško. Maličký bol iba on, tatino a mamina boli tak akurát. Jedného dňa si Janko prezeral kalendár a zistil, že mamka bude mať sviatok – Deň matiek.

Keďže Janko maminu veľmi ľúbil, rozhodol sa, že jej urobí radosť nejakým pekným darčekom.

Ako tak premýšľal, prišiel na to, že najkrajším darčekom pre ženu sú kvety. Ale kde ich vziať? V kvetinárstve? Na trhu? Aby som dočiahol na pult, na to som príliš maličký. Nakoniec si Janko povedal, že natrhá kvietky pre maminu na lúke za domom.

Vstal zavčas rána. Slnko ledva vyšlo spoza hory a Janko sa s košom na chrbte a s kosákom v ruke poberal na lúku nazbierať kvety. Po chvíli zistil, že tráva je vysoká a veľmi zarosená. Ale zaťal zuby a povedal si, že maminu má rád, tak jej darček prinesie aj za cenu väčšej spfšky a premočených topánok. Brodil sa mokrou trávou, až kým natrafil na fialové kvietky, celkom maličké, akurát preňho. Vytiahol kosáček a nakosil kvietkov za plný košík. Mal s tým toľko roboty, tak si nevyšimol, že ospalé slniečko na oblohe vystriedal bledý mesiačik.

Zrazu začul mamin hlas: „Janko, Janko, kde si toľko, pod večerať!“

Janko precitol a rýchlo sa pobral s košom plným kvietkov domov.

Zabúchal na dubové dvere a krič: „Mamko, otvárajte dvere! To som ja, váš Janko.“

Mamka otvára dvere a čo nevidí? Malý Janko, jej synáček, sa teperí dnu s veľkým košom plným fialiek. Prekvapená sa ho pýta: „Janko môj, čože to ty nesieš v tom koši?“

Janko jej na to: „Mamko milá, to som vám doniesol k vášmu sviatku, pretože vás veľmi ľúbim.“

Mamka sa veľmi potešila Jankovmu darčeku, lebo kým inému trvá natrhať poľné kvietky pár minút, jej synček sa s tým trápil celý deň.

Mária Digoňová*12 rokov, Gíraltove**1. miesto – próza - Hrášky***Splnený sľub**

Vonku je krásne. Slnko sa veselo hompáľa na hustých belasých mračnách a rozlieva svoje horúce lúče po krajine. Ľudia omámení dobrou náladou schádzajú sa vjedno a rozprávajú nové klebety. Vbehnem do izby, aby som sa schladila od horúčavy.

V bledej miestnosti sa po veľkom tichu trmáca slabučký hlások. Tichý zvuk pripomína zvláštne bzukotanie či azda plač? Započúvam sa do toho žiaľu. Pátram po izbe, odkiaľ zvuk prichádza. Otváram okno, aby vydychaný vzduch vystriedal čerstvý vánok. Zrazu prenikavý zvuk zosilnie. Rozrušená pozriem na zem a čo vidím? Akúsi malú zelenú guľôčku. Je to azda klam? A či výmysel mojej fantázie? Guľôčku zoberiem a položím do dlane. No zrazu zbadám, že guľôčka vlastne nie je guľôčka, ale akýsi malý človečik. So zelenou košielkou a s klobúčikom zo struku, lístkom ozdobeným. Zadíva sa na mňa prenikavým pohľadom. Neverím vlastným očiam.

„Veď je to Janko Hraško!“ Janko vyškerí ligotavé zúbky a prikývne. Vyrozpráva mi celý svoj príbeh.

Vraví: „Mňa už nikto nemá rád, nikto sa o mňa nezaujíma.“

„Ale to nie je pravda!“ vytĺkam mu hneď všetko z hlavy. Pochmúrnym pohľadom prehltá moje vysvetlenia.

Hneď mu sľubujem, že ho predstavím celému okoliu. Sľúbim mu, že mu ukážem celú Európu aj celý svet. A hneď každý uvidí, kto je Janko Hraško. Janko celý bez seba začne netrepežlivo

podupkávať z jednej nohy na druhú. No prešli dni, prešli týždne a ja stále neplním svoj sľub. Svedomie ma hryzie čoraz viac, no ja neviem, ako Jankovi vysvetliť, že tento výlet nebude možný. Každý deň sa musím prizerať na smutného Janka, kolísajúceho sa v orechovej škrupe. Jeho smútok prenikne moju dušu a po líci sa mi už kotúľa krokodíla slza. A tak sme s Jankom z čaše smútku načierali spolu.

Zvoní zvonček. S Jankom na pleci ako raketa priletím k dverám. Otváram a nevidím nikoho iného ako moju najlepšiu kamarátku Júliu. Jankov šibalský milý pohľad sa ihneď stretol s Júliiným.

Júlia zadychčane vraví: „Ideme do Paríža, idete s nami?“ Nechápavo s Jankom pozrieme na seba a už aj sme na polceste k ich domu. Otvárame dvere a všetci traja vchádzame do detskej izby. Tam už na nás čaká plno kamarátov. Aj nás privítajú búrlivým potleskom. Cítíme sa zvláštne, no zároveň prekypujeme radosťou a očakávaním. Všetci si sadáme vokol okrúhleho stola. V strede leží veľký zvitok mapy. Hráme hru. Pravidlá sú vysvetlené a začíname. Aďa položila prst na Paríž a už aj sa myslou všetci túlame po známych, no i po tých najtajnejších zákutiach Paríža. Vidím Vítazný Oblúk aj Notre Dame a kdesi v diaľke sa týči veža Eiffelovky. Vidíme ešte mnoho iných krásnych monumentov krajiny. Teraz prst na mapu ukladá Tomáš. Vidíme Viedeň. A už aj som s mojím malým kamarátom vo Viedni a zakladám pátraciu akciu po komisárovi Rexovi. Dlhú cestu si krátime tancovaním viedenského valčíka. V Londýne jasne vidíme Big Ben i Buckingham Palace... Oslo...Frognerpark... Túto hru hráme celé popoludnie. Pomaly sa stmieva a ja s malým zeleným mužičkom sa vraciame s pocitom veľkých cestovateľov domov. Táto úžasná hra nám dovolila spoznať všetky metropoly Európy a celého sveta.

„Mám kamarátku černošku a kamaráta ...!“ radostne zvolal Janko.

V myslí si opakujem neuveriteľné slová: „Prišiel k nám sám, no odchádza s plným vrecom zážitkov a s pocitom, že aj on má konečne kamarátov.“

Soňa Mládková,*14 rokov, Dubnica nad Váhom**2. miesto – próza - Hrášky***Janko Hraško celý súdu!**

Bola jeseň. Vietor len tak vial a farebné listy šantili v jeho rytme. Medzi farebnými listami tancovala aj malá zelená guľa. Také malé čudo, na prvý pohľad ako skákalka z hračkárskeho automatu. Avšak prvý dojem zväčša klame. To čudo bola presnejšie guľôčka hrachu a najdôležitejší hľadaný občan SR Janko Hraško. Bol na úteku odkedy protizákonne prefarbil všetky tiktaky vo výrobnej továrni. Po tomto incidente sa ukrýval vo vrecku mrazenej zeleniny, v obchodnom dome Tesco. Po týždni ukrývania v mraziacom boxe si istá babička kúpila práve vrecko s Jankom. Možno len náhoda a možno osud, pretože práve tá babička bola veliteľka policajného zboru. Po otvorení vrecka Janko vybehol, ale babka mala ešte dobrý reflex a schytila mucholapku a pléčeeéšk po Jankovi. Potom ho vložila do škatuľky od zápaličiek a už jej nebolo. Rovno v pyžame bežala na oddelenie polície. Tam všetko vysvetlila a ukázala rozpučeného Janka. Janko sa musel týždeň zotavovať v mestskej nemocnici. Babku obžalovali za ujmu na zdraví. Na druhý deň bolo súdne pojednávanie. Síce Janka obviňovali všetci ľudia z továrne, ostatní ľudia a deti si tie tiktaky obľúbili, pretože mali zvláštnu hrachovú chuť. No prosto – deti ich milovali a rodičia boli šťastní, pretože jedli niečo zdravé. V deň pojednávania ho všetci išli podporiť do súdnej siene. Potom sa to začalo. Janko Hraško bol odsúdený za prefarbovanie tiktakov nazeleno. Občan je obžalovaný na desaťročný pobyt vo väznici. Aj keď Janko Hraško na svoju obhajobu povedal, že hrachová farba dodáva dobrú